

BETTY
NEELS

Henrietta loss

**Teised kirjastuselt Ersen
ilmunud Betty Neelsi raamatud:**

Armastuse õppetund
Õnnelik kohtumine
 Saatuse käsi
 Mu kõige kallim
 Talvepulmad
 Poissmehe pulmad
 Täiuslik naine
Abiellumine Maryga
 Sõrmus teetassis
 Midagi maagilist
Saatus on ettearvamatu
Roheliste silmadega tüdruk
Henrietta loss

BETTY NEELS

Henrietta loss

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Betty Neels
Henrietta's Own Castle
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1975 by Betty Neels
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M05326516
ISBN 978-9949-82-079-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Õde Henrietta Brodie haigutas, ronides üles mõnest trepiastmest, mis viisid naisteosakonda; ta oli olnud eelmisel õhtul kaua üleval ja kuulunud koos teiste palatiõdedega Agnes Benti juttu. Agnes töötas meesteosakonnas ja oli sealt lahkumas, et mõne nädala pärast abielluda, aga ikka veel oli tal lahendamata keeruline probleem, kas kanda oma pulmas kübarat või loori. Tal oli leebe iseloom ja ta kuulas teiste arvamust ning vaidlus oli kestnud veel pärast keskööd. Henriettal oli olnud tore; talle meeldis Agnes, kes oli piisavalt kena, et kanda, mida iganes soovis. Aga igaühel oli oma arvamus ja vestlus kestis kauem, kui ta oli oodanud, ning nad jõid ära mitu kannu teed ja kui ta viimaks voodisse läks, lamas ta veel kaua aega ärkvel.

Agnese õnnelik sädistamine oli talle meelde tuletanud, et saab nädala pärast kakskümmend üheksa, ja veel hullem, ta oli hiljuti teist korda keeldunud Roger Thorpe'i, St. Clementi haigla peafarmatseudi abieluettepanekust

ega arvanud, et mees veel kunagi ta kätt paluks. Kui Henriettal oleks olnud sugulasi, kes võinuks nõu anda, oleks talle ilmselt öeldud, et lihtsalt rumal oli lasta käest võimalus abielluda nii väärt mehega – Henrietta-vanuse, kindla ja tõsisega, kes teeb palju tööd. Roger polnud esimene mees, kes oli ta kätt palunud, aga võib-olla oli ta viimane.

Naine tõusis voodis istukile, ehkki kell oli kolm öösel, rabatud mõttest, et kaksikümmend üheksa oli vaid aasta kaugusel kolmekümnest. Kas ta oli olnud rumal? Rogeril olid kõik võimalused saada heaks abikaasaks, aga naisele meenus, et mees oli ta keeldumisse suhtunud leige kahetsusega: ta võis olla küll pettunud, aga ta süda polnud murtud. Henrietta väsinud aju mõtles ähmaselt, kas ta kunagi üldse kohtab meest, kes poleks liiga tähtis ega liiga igav ja kes, kui ta oma rumalusest mehele ära peaks ütlema, järgneks talle visalt, kuni ta meelt muudaks. Ja see mees peaks olema rikas, kuna ta ise on vaene, ja hea välimusega; kuna ta ise on pikka kasvu ja tugeva kehaehitusega, peaks mees olema temast suurem... Ta vajus jälle patjadele ja jäi selle mõttega magama.

Henriettale meenus see kõik väga selgelt, kui ta nüüd oma kabinetti läks, ja ta kõrvad registreerisid erinevaid palatiheliseid: hommikusööginõud klirisesid, kui neid kärudele asetati; kardinad sahisid, kui õed neid vooditele ette tõmbasid; siibrid kolksatasid metalselt palati teises otsas ja proua Pimi kile vana hääl hüüdis: „Õde! Õde!”, nagu alati pärast iga hommikusööki. Aga ei

midagi ootamatut – Henrietta noogutas enda ette ja avas kabinetiukse.

Õövalves olnud õed ootasid teda, samuti õde Joan Legg. Ta ütles neile vaikselt meeldival häälel tere hommikust ja istus oma laua taha. Kardex oli avatud esimese patsiendi nime kohalt, valmis, et ta saaks seda lugeda, aga selle asemel küsis Henrietta: „Kas saite hästi magada, õde Cutts? See uus juhtum – preili Crow –, kas rahustit oli piisavalt või sooviksite täna ööseks suuremat annust?”

Ta tõstis pilgu ja naeratas õeks õppivale tüdrukule, kellega ta rääkis, ning naeratus valgustas ta armsat nägu. Henrietta võis olla oma kaaslastest kaheksa-üheksa aastat vanem, aga seda polnud eriti märgata. Ta oli pikka kasvu, lopsakas, ent mitte paks, tal oli kreemjas nahk ja tumedad pisut lakkis juuksed, mille ta pani üles kõvasse krunni. Ta suu oli meeldiv ja ilusa joonega ning silmad tumedad ja tihedate ripsmetega. Õeõpilane, kes kohtas nende päri-vat pilku ja teadis peafarmatseudist kõike, arvas, et on tore, et õde Brodie mehele ära ütles. Ta oli liiga atrak-tiivne, et abielluda nii tavalise mehega; ta peaks abiel-luma kellegagi, kes on dramaatilise välimusega – pikk ja tumeda peaga, pisut ohtlik...

„Õde?” Henrietta hääles oli küsimus ja Cutts jättis mõtted oma ülemuse tulevikuõnnest ja hakkas andma ülevaadet möödunud ööst.

Kui öövahetuse õed olid läinud, Henrietta tõusis, kohendas tillukese peegli ees oma kroogetega musliin-mütsi, seadis lipsu lõua all paremini ja läks vaatas aknast

välja. „Nii,” ütles ta. „Baariumitest on kell kümme, siis kolm röntgenit, ja proua Pimi tuleb veenda minema alla füsioteraapiasse – kas paneksid nad pesemiseks valmis, Legg? Ma tulen kohe.” Ta heitis pilgu kellale. „Jumal ei tule enne poolt ühtteist, aga püüame kümneks valmis saada.”

Ta rääkis vanemkonsultant *sir* Cuthbert Cornishist, kelle kord oli palatites ringkäik teha. Ta oli ägeda loomuga mees, väga pikk ja kõhn ning valjuhäälnene, mistõttu nooremad õed värisesid ta ees nagu sült; ta rääkis patsientidega alati väga meeldivalt ja tal oli kindel arvamus, et tal on alati õigus. Peaaegu alati oligi ja Henriettale ta meeldis – ta ei kartnud mehe kõva häält ning suhtles temaga külmavereliselt, mis omakorda meeldis doktorile. Henrietta läks ja võttis jälle istet, kui teised olid läinud, ning vaatas läbi patsientide haiguslood ja röntgenitulemused, värskendas mälu, sest Jumal, kes laskis tal avaldada oma arvamust patsientide kohta, ei sallinud pealiskaudsust – ta ootas õiget vastust, kui midagi küsis.

Varsti tõusis naine jälle püsti ja läks palatisse, käes mõned kirjad ja pakid; see oli kaks kärbest ühe hoobiga – jagada post laiali ja rääkida korraks iga patsiendiga. See võttis üsna kaua aega, aga ta püüdis mitte kunagi kiirustada, sest paljudel naistel käis harva külalisi ja neile ei saadetud kirju; nad tahtsid rääkida, kasvõi viis minutit, aga teised, kellel vedas, sest neil olid suured pered ja neid käidi külastamas ning neile kirjutati iga päev – nendele kulus vaid mõni minut...